

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. An mysterium sanctiſimæ Trinitatis naturali ratione cognosci poſſit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

tam ardui mysterij difficultates, non tam humanâ ratione quàm fidei autoritate utendum est. Ac ut ordine aliquo procedamus, omnia, quæ de adorando illo mysterio dicenda sunt, ad duo capita reuocabimus, in quorum 1. agetur de ijs, quæ mysterium illud spectant in genere; in 2. de ijs, quæ ad singulas diuinas personas pertinent in particulari.

CAPVT I.

De ijs, quæ spectant ad mysterium sanctissimæ Trinitatis in genere.

SECTIO I.

An mysterium sanctissimæ Trinitatis naturali ratione cognosci possit.

Quamuis mysterium Trinitatis sit supra rationem naturalem, certum est tamen non esse contra illam: etenim verum vero repugnare non potest (ut dicitur in Conc. Lateranensi s. sess. 8.) nullumque argumentum à ratione naturali contra illius veritatem peti potest, quod non sit solubile. Cum igitur hoc mysterium contra rationem non sit; quaritur, an etiam aliquâ ratione naturali cognosci possit? Pro cuius resolutione

Dicendum est, personarum trinitatem in vnitæte diuinæ essentiæ, nullâ ratione naturali posse demonstrari. Huic veritati, quæ de fide est, opponitur error Raymundi Lul. qui (ut refert Nie. Emericus in decretorio Inquisitorum p. 2. q. 9. a. 96.) assererat omnes articulos fidei, proindeque sanctissimæ Trinitatis mysterium probari posse per rationes necessarias, demonstratiuas & euidentes.

F s

Re

Refellitur hic error, & veritas nostræ assertionis probatur 1. ex scriptura. S. Matth. 11. vbi Christus dicit: *Nemo nouit Filium, nisi Pater: neque Patrem quis nouit, nisi Filius, & qui voluerit Filius reuelare*: & cap. 16. cum S. Petrus Christum alloquens dixisset: *Tu es Christus, Filius Dei viui*, respondit ipse Christus: *Beatus es Simon Bar Iona: quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus, &c.*

Probatur 2. autoritate Gregorii vndecimi summi Pontificis, qui supradicti Lullij opinionem vt hæreticam damnauit, vt refertur in præfato Directorio, loco citato.

Probatur 3. ex S. Hilario lib. 1. de Trinit. vbi sic loquitur: *Non puer homo suâ intelligentiâ se consequi posse mysterium diuina generationis*. Et S. Aug. lib. 8. de Trinit. cap. 5. vbi de hoc mysterio loquens, *Trinus*, inquit, *credere debemus, quàm intelligere*.

Probatur 4. hæc ratione: Omnis cognitio naturalis, quam de Deo habemus, aut habere possumus, ducitur solum ex creaturis à posteriori & per effectus, atqui nullus est effectus, qui referat nobis Deum esse vnum in essentia & trinum in personis; siquidem omnia opera Dei ad extrâ tribus personis diuinis communia sunt, & omnino indiuisa, nec Deus ad extrâ operatur vt trinus, sed quatenus vnus: ergo Dei opera ad extrâ nos ad trium diuinarum personarum notitiam perducere nequeunt, nec vlla proinde ratio ex ijs peti potest, quæ Deum esse vnum in essentia & simul trinum in personis demonstret.

Obijcies 1. Philosophos quosdam ethnicos vt Trifingitum, Platonem, Plotinum & alios, ita locutos fuisse in libris, quos ediderunt, vt videantur aliquam huius mysterij notitiam habuisse. Resp. Philosophos illos vel tantum locutos fuisse de diuersis essentia diuina proprietatibus & perfectionibus, non verò de distinctis in vna essentia diuina personis; vel, si aliquam personarum diuinarum notitiam habuerunt, illam non ex naturali luce aut proprij ingenij viribus obtinuisse, sed ex libris Moïsaicis accepisse, sicut de Platone asserit S. Aug. lib. 8. de Ciuitate Dei cap. 12.

Obij-

Obijcies 2. hominem creatum esse ad imaginem Dei, ut dicitur Gen. 1. & in omnibus creaturis reperiri vestigium aliquod sanctæ Trinitatis, ut docet S. Aug. lib. 7. de Trinit. c. 10. atqui ex imagine cognosci naturaliter potest prototypon, sicut animal ex vestigio. Resp. 1. hanc imaginem in eo consistere, quod homo sit naturæ intelligentis sicut Deus, unde nihil potest colligi, nec demonstratiuè concludi de Trinitate personarum in Deo; ac multò minùs ex alijs creaturis, in quibus nihil inuenitur, quod ad huius mysterij notitiam eos ducat, qui illud ignorant. Resp. 2. nos nequidem scire posse vel in nobis imaginem Dei, vel in alijs creaturis vestigium Trinitatis inueniri, nisi fides diuina illud reuelaret; cum Deus non cernatur in creaturis ut trinus, sed solum ut vnus, sicut ex antedictis constat.

SECTIO II.

An sint plures in Deo personæ.

AD clariorem intelligentiam eorum, quæ tum in hac sectione, tum in sequentibus de mysterio Trinitatis dicenda sunt, obseruandum est nos hîc sumere nomen personæ in ea significatione, in qua communiter à sanctis Patribus sumitur, scilicet (ut loquitur Boëtius lib. de duabus naturis, & post illum S. Thomas 1. p. q. 29. art. 1.) pro rationalis seu intellectualis naturæ indiuiduæ & incommunicabili substantiæ; quo etiam in sensu sumitur nomen hypostasis. Quamuis enim pluries in Ecclesia olim disceptatum fuerit de propria significatione harum vocum *hypostasis* & *substantia*, vtrum idem essent cum persona & essentia, ut constat ex S. Greg. Naz. orat. 21. & ex S. Hieron. ep. 37. ad Damasc. aliquibus affirmantibus in Deo tres esse hypostates & vnâ essentiam, alijs id admittere renuentibus; nihilominus tamen eò res hæc tandem deuenit, ut ex communi Ecclesiæ consensu nomen essentiæ & substantiæ in diuinis pro ipsa natura &